

Vrbicko svätomikulášske ZVESTI

Rolničky

Rolničky prinášajú Vianoce, spieva sa v jednej známej piesni. Ako snežienky oznamujú príchod jari, tmavé mračná búrku a odlet lastovičiek zimu, tak hlas rolničiek v nás evokuje vianočný čas.

Čo je vlastne rolnička? Prečo si rolničky spájame s Vianocami? Rolnička je druh zvončeka, ktorý vytvára charakteristické zvuky, zvlášť vo veľkom počte. Sú vyrobené z jedného kusu plechu a majú približne guľovitý tvar. Obsahujú malé guľovité ložisko alebo krátku kovovú tyčinku.

Rolničky pôvodne pochádzajú z Afriky a Indie, kde ich priväzovali na členky tanečníkov. V Európe a Severnej Amerike sa spájajú s Vianocami.

V minulosti sa rolničky umiestňovali na postroje ťažných koní a tiež slúžili ako zvláštny odevný doplnok (gašparko má rolničky na čiapke).

Rolničky sa spomínajú aj v známej piesni Jingle Bells. Napísal ju James Pierpoint na sviatok Vďakyvdania. Pieseň vznikla v roku 1857 pre deti z bostonskej nedeľnej školy. Neprišla som na to, ako súvisí obsah piesne s týmto sviatkom. Preklad originálu hovorí o tom, že všade zvonja rolničky, a preto je zábavné jazdiť na saniach, ktoré ťahá kôň.

Rolničky, ktoré tak často zvonja v piesni, boli pri pretekoch nutnou výbavou konských popruhov. Honba za víťazstvom bola sprevádzaná značným hlukom a snehovou „hmlou“. Zvončeky pomáhali pri tom, aby sa záprahy vyhli zrážkam a pretekári mohli dôjsť bezpečne do cieľa. Zvončeky dokázali prehlásiť všetok nesúladný hluk okolo a zamerať pozornosť pohoniča na svoje zvonenie.

Svet našu pozornosť obracia na zvončeky reklamy o pohodlnom, radostnom a bezstarostnom živote. Sú príťažlivé, stávajú sa magnetom. Ani nevieme ako a svoj čas i prostriedky investujeme do vecí, ktoré nám nič z toho očakávaného neprinesú. Sklamanie, hľadanie, začarovaný kruh... Taká je aj naša životná cesta. Sprevádzaná „hlukom a hmlou“ od

Viac o novom vzhľade a spôsobe zborovej komunikácie na str. 11

detstva až po starobu. Len rozpoznať hlas svojho zvona, aby sme zamedzili zrážkam a bezpečne došli do cieľa.

Je to hlas dobrého Pastiera, vďaka ktorému poznáme cestu. Táto cesta vedie k večnému životu. V skutočnosti niet pre nás inej cesty k večnému životu ako je Ježiš Kristus. Preto je dôležité počúvať Jeho hlas. Dnešný svet je preplnený rôznymi hlasmi, ktoré ohrozujú život ľudí. Zvlášť v mladých ľuďoch akoby chceli prehlušiť hlas Krista, ktorý viacerých z nich osobitným spôsobom pozýva: „Pod' za mnou.“ V tejto hroznej disharmónii hlasov sveta akoby sa strácal hlas Krista, ktorý je tichý a pokorný srdcom. A predsa iba tento hlas vedie k večnému životu.

Rolníčky teda mali v podstate ochrániť život. Takto osobne vnímam ich vianočné posolstvo aj dnes.

Akoby nám chceli pripomenúť a upozorniť nás na najdôležitejšiu udalosť, najvzácnejší a jedinečný dar, aký ľudstvo dostalo od nebeského Otca. „*Lebo tak Boh miloval svet, že svojho jednorodeného Syna dal, aby nezahynul, ale večný život mal každý, kto verí v Neho.*“ (J 3,16).

Hlas rolničiek vo vianočných koledách vnímam aj ako obraz Krista,

ktorý sa blíži k svojmu ľudu. Obraz prichádzajúceho Krista. Ak počujeme Jeho hlas, nezatvrdzujeme si srdcia, ale naopak, privítajme Ho s otvoreným srdcom ako Kráľa a Pána nášho života. Započúvajte sa nanovo do vianočnej zvesti a radostne spievajte:

// Text: Lýdia Kordošová,

// Foto: stoklasa-sk.sk

Počujete spievať zvony vianočné? Počujete ako znejú radostne? Rozprávajú sväté zvesti dojemné, že Pán Ježiš narodil sa v Betleme.

Haleluja! Radostne zvon zneje. Haleluja, až sa srdce chveje. Pieseň mieru hlaholí

do dedín i do polí. Počujete spievať zvony vianočné?

Zvesti letia, pieseň stúpa k výšinám, veríme, že Ježiš prišiel taktiež k nám. Spomíname na pastierov pri piesni, múdrych ľudí, čo Mu dary priniesli.

Uchvátení krásnou piesňou anjelskou, čo sa chvela nad krajinou betlemskou, aj my Bohu zaspievame z plných síl, veď aj pre nás Kristus Pán sa narodil.

Tradície zimného obdobia

V Liptove zima kraluje dlho. Nástup zimného obdobia časovo splyva s adventom, čiže so začiatkom cirkevného roka. Pojem advent pochádza z latinského slova „adventus“, čo my evanjelici prekladáme ako príchod, očakávanie príchodu Ježiša Krista.

Adventné obdobie sa začína štyri nedele pred Štedrým dňom. Do cirkevného roka ho zaviedol v roku 600 pápež Gregor Veľký. Najskôr trvalo až osem týždňov, ale od roku 922 (vtedy bol pápež Ján X.) platí, že ide o štvortýždňové obdobie. Prípravy na Vianoce sa chápu predovšetkým v duchovnom zmysle a ich základom má byť celkové stíšenie, pokánie, skoncovanie so zlozvykmi. Bolo treba, okrem iného, pomeriť sa s hnevníkmi, čo nebývalo také jednoduché a neraz si to, najmä od hrdých gazdov, majstrov, žiadalo veľa sebazaprenia.

V advente sa ľudia zvyčajne postili, preto sa hovorilo aj o tzv. malom pôste. Platil zákaz tanečných zábav a svadiieb, muzikanti odložili hudobné nástroje. Advent bol a má byť aj obdobím prípravy domácností a chrámov na nastávajúce sviatky. Treba všetko vyčistiť, vyprať, poumývať, napiecť koláče, pripraviť oblátky. V nejednom dome sa vyko-

návali zabíjačky.

V 20. storočí prenikol i k nám protestantský zvyk pripravovať adventný veniec doplnený štyrmi sviečkami. V adventnom období sa chodievalo na ranné roráty. Názov roráty pochádza zo žalmu – *Rorate coeli desuper... (Rosu dajte, nebesá...)*. Na roráty sa vstávalo už pred brieždením, ľudia sa vydávali na cestu do chrámu zababušení, svietili si lampášmi, sviečkami či neskôr baterkami a častokrát sa borili snehom. Chodenie na roráty malo svoje osobitné čaro. V L. Mikuláši sa roráty konali ešte aj v 50. rokoch 20. storočia. Je to čas dlhých nocí a čakanie na svetlo. Zvyky a obrady zimy od novembra po Hromnice (2.február) sa tradíciou rozdelili do 4 cyklov, a síce do:

- predvianočného obdobia (advent),
- vianočného obdobia,
- novoročného obdobia,
- obdobia trojkráľového.

Aké zvyky a obrady zachovávali naši predkovia? Zimné zvyky a obrady obsahovali rôzne predpovede, koledovanie, želanie šťastia, zdravia, pokoja, radosti. Vykonávali sa rôzne úkony kvôli hospodárskej prosperite. Zvyky boli viazané na istý deň (Katarínu, Ondreja, Barboru, Mikuláša, Luciu...) alebo obdobie - zimné pracovné príležitosti (priadky, páračky). Uvedené zvyky majú aj zábavnú podobu. Dosahujú až ustálenú divadelnú podobu. Vo zvykoch a piesňach zimného obdobia v Liptove je mnoho kultúrnych prúdov a historických vrstiev – od pohanských po ich kresťanskú modifikáciu až k novodobým divadelným formám. Pri terénnych výskumoch v evanjelických rodinách naši predkovia spomínali, že každý zvyk alebo tradičnú prácu začínali modlitbou a nábožnou piesňou. Ženy a dievčatá sa vždy pri priadkach aj pekne vyobliekali, a tak „kúdelná izba“ mala zvláštne čaro.

Predvianočné obdobie sa viaže so zvykmi predpovedí, veštenia, rôznych želaní do budúcnosti. Hoci v evanjelických rodinách sa veštenie nepodporovalo, predsa túžba po budúcnosti zvyky uchovávala.

Na Mikuláša bolo v Liptove veselo. Z výskumov zisťujeme pozoruhodný vývoj mikulášskych zvykov. Už to, že Liptovský Mikuláš má vo svojom erbe postavu svätého Mikuláša (a gotický kostol v meste má patrocínium svätého Mikuláša - biskupa) má svoju symboliku. Už v stredoveku v prvej polovici decembra prebiehali predslnovratné obyčaje, ku ktorým patrila výmena darov a rôzne maskované sprievody - obchôdzky. Kresťanská cirkev nemala v úmysle rušiť všetko, čo dovtedy ľudia dodržiavali, avšak zásadou bolo, aby sa zmenila podstata zvykov. Namiesto účinkov mágie a mystických obradov sa mal oslavovať Boh a ušľachtilé skutky. Preto určila v 9. storočí 6. december za deň svätého Mikuláša. V 4. storočí totiž pôsobil ako biskup v Myre, v Malej Ázii Mikuláš, ktorý si svojou obetavosťou a zmyslom pre spravodlivosť získal obľubu u najširších vrstiev obyvateľstva Byzantskej ríše. Svätý Mikuláš sa stal patrónom rybárov, pltníkov, lodníkov, zlatníkov, pastierov, ale v láske ho mali najmä deti.

Jeho postava a neskoršie i jeho družina (anjel, čert) sa stali neodmysliteľnou súčasťou rôznych mikulášskych sprievodov či podujatí. Mikulášske sprievody boli veľmi hlučné, ba často končili aj násilím. Preto sa dozvedáme, že evanjelické artikuly neskôr zakazovali strašenie detí. Ba dokonca aj panovník Jozef II. vydal zákaz hlučným mikulášskym sprievodom. Ani zákazy však nezabránili, aby mikulášske zvyky zanikli. V Liptove o to viac, že 6. december bol privilegiom na trhové jarmoku v meste.

Z jarmočných spomienok pani Boženy Révajovej z Vrbičice, ktoré zanechala v rukopisnej knihe „V tieni veže“ vyberáme: ...*„Vrbica nebola chudobná. Aj sa dopestovalo aj sa vo fabrike zarobilo. Ľudia šporujú síce so známou luteránskou zaťatostou, ale šporujú cieľavedome. A keď príde mikulášsky jarmok, všetko je rozhod-*

nuté. Rodina sa zabezpečí na dlhú liptovskú zimu, chlapci dostanú marci-pánových koníkov a dievčatá bábiky“.

Na Mikuláša sa deti vedeli najrýchlejšie naučiť modlitbičky a vinše, pretože príchod Mikuláša do domu bolo treba privítať modlitbou, až potom sa rozdávali darčeky. Aj na priadkách mal svoje miesto Mikuláš. Devy na vydaj pred postavou Mikuláša odriekali rôzne žartovné texty.

Mikulášska besiedka (nádielka) na starej fare

Vianočné obdobie je od Štedrého večera do Silvestra. Všetko sa vyriadilo, gazdinky prichystali tradičné vianočné pečivo. V evanjelických rodinách sa od rána ozývali nábožné piesne. Všetci sa tešili na dohviezdny (štedrý) večer – na slávnostné Bohoslužby, na vyzdobený chrám. Hoci v evanjelických kostoloch sa dodržiavajú liturgické farby rúcha na oltároch, kazateľniciach a krstiteľniciach – biele rúcho - vo vrbicko-svätomikulášskom chráme bolo známe vianočné „zlaté rúcho“. Žiarilo ako slnko. Cez vianočné obdobie sa chodilo po návštevách, vinšovalo sa, koledovalo, spievali sa nábožné piesne... Od 19. storočia sa v Liptovskom Mikuláši hrávali divadlá a organizovali zábavy. Viac ako inokedy sa brala do rúk rodinná Biblia a čítalo sa z nej v domácnostiach. Najznámejšia vianočná pieseň bola: *Čas radosti, veselosti svetu nastal nyní.*

Novoročné obdobie bolo a je radostné. Už ľudová múdrosť

oznamovala. „Na Nový rok je deň dlhší o kurací krok.“ Aj jedlá museli byť tradičné, bohatšie (bravčovina), aby celý rok prinášali hojnosť. Podľa pôvodných zvyklostí sa nemali variť jedlá „spod peria“, aby šťastie neuletelo. Novoročné obdobie je tiež obdobím vinšovania, koledovania zdravia, úspešného roka, Božieho požehnania, rozmnoženia hospodárstva, dievčatám vydaja,

v rodinách šťastia a nových potomkov.

Obdobie trojkráľové začína 6. januárom. Ústrednými postavami sú biblické postavy troch kráľov - mudrcov. Ľudová múdrosť nám oznamuje: „*Na tri krále o krok ďalej.*“ Pôsobivé je koledovanie mládencov - pastierov, ktorí prezentujú spevnodramatický útvar – hru o troch kráľoch. V Liptove je známe aj chodenie a vinšovanie s hadom, ktoré opísal a poslal už do Kollárových Zpie-vaniek Gašpar Fejérpataky Belopotocký.

Celé zvykoslovie zimy v evanjelických dedinách a mestách je obohatené krásnymi nábožnými piesňami a modlitbami z kancionálov a spevníkov. Veľa piesní vedeli obyvatelia Liptova naspamäť, a tak bol potrebný iba dobrý predspevák a v dedine či meste bolo počuť krásny spev a hudbu...

// Text: Mgr. Daniela Fiačanová
(Zdroj: Horváthová, E: Rok vo zvykoch nášho ľudu, Bratislava 1986)

// Foto: Zborový archív

Lýdia Kordošová v rozhovore

Bratia a sestry, teším sa, že môžeme nadviazať na dávnejší zvyk našich zvestí, a síce predstavovať Vám členov nášho cirkevného zboru, ktorým sa viera stala životom. Nechajme sa inšpirovať, nasmerovať, poučiť a pozrime sa na to, ako Boh originálne koná aj tam, kde to my už vzdávame. Začíname rozhovorom s našou sestrou farárkou Lýdiou Kordošovou, ktorej robili garde jej manžel, brat farár Ľubomír Kordoš a dcérka Alžbetka.

Možno Vás nie je veľmi na mieste medzi nami vítať, veď tu pôsobíte už trištvrte roka (od 1.marca), ale predsa len ešte raz „vitajte“. Ako ste sa zabývali?

Možno je to na nás už vidno a verím v tom pozitívnom slova zmysle. S balením a vybalovaním vecí nebol problém. Vzťahy sú, ale vždy na dlhšie. Asi najlepším vyjadrením pocitov v tomto zmysle bol dcérkin výrok, keď sme sa už presťahovali. Vraví: „Mami, máme tu náš nábytok, naše veci, prečo sme si so sebou nezobrali aj ľudí? Veď je tu pre nich dosť miesta.“ Chvíľu teda trvá, kým sa človek úplne zabýva, ale chce to len čas.

LuK: Ja osobne nemám problém sa zabývať nikde. Skoro všade viem byť doma. Je však pravda, že bývať v meste je iné ako bývať na dedine. Toto je teda naša prvá skúsenosť. Výhodou mesta je to, že je všetko na dosah. To, čo nám trochu chýba, je záhrada.

Pochádzate z Dovalova, Liptov Vám bol od malička blízky. Ako ste reagovali na výzvu obsadiť kaplánske miesto v Liptovskom Mikuláši?

Potešilo ma to, ale vidím za tým Božie riadenie. Keď som nastupovala do služby, počítala som s tým, že nebudem doma, resp. že budem doma všade, ako povedal manžel. To teda nebolo pre nás mernou mincou. Ale s ohľadom na to, že manžel nastúpil na službu do Banskej Bystrice, privítali sme túto možnosť.

Vyberme sa trochu späť v čas a pozrime sa na vaše detstvo (obdobie do konca ZŠ). Ako ste ho prežili? Ako to bolo s vašou vierou? Boli ste poslušným dievčatom alebo skôr rebelkou?

Mala som veľmi pekné detstvo. Prežila som ho v kruhu najbližších,

najmä v kruhu starých rodičov, keďže som obdobie škôlky prežila až na povinnú predškolskú prípravu s nimi. Ako žiačka základnej školy som bola dosť „zamestnaná“ aj v mimoškolskej činnosti. Stávalo sa mi, že každý deň v týždni som niečo mala. Zborový spev, Ľudová škola umenia, volejbal.

Čo sa týka viery, tak tá sa určite vo mne formovala od detstva. Ako dieťa by som to nedokázala povedať, ale spätne si myslím, že je to tak.

Spomínam si na modlitby starých rodičov, detská besiedka tiež nechala vo mne svoju stopu. Rovnako aj konfirmačná príprava a udalosti, ktoré nasledovali potom v súvislosti s výberom strednej školy.

Určite nikdy som ale pred tým nepomyslela na to, že by som mohla byť farárkou. Ocko mi to síce niekedy povedal, že budem raz farárka, ale vtedy som to vôbec nebrala vážne. Mala som iné predstavy o živote.

Prečo ste sa po ZŠ vybrali na SOU-Poľnohospodárske v Liptovskom Mikuláši?

Mojou túžbou od malička bolo učiť deti. Tam smerovala aj moja prihláška do školy. Žiaľ, pretože som bola konfirmovaná, som nemohla v tej dobe dostať odporúčanie pre

štúdium na pedagogickej škole. Zvolila som si teda gymnázium. Po zložení skúšok mi prišlo oznámenie, že pre nedostatok miesta ma neprijímajú. Boli sme silný populačný ročník a tuším, že viac ako dve tretiny sa nás stretlo v triede takých, ktorí sme sa nehlásili na túto školu. Tieto udalosti vo mne zanechali hlbokú stopu.

Spomínate na ten čas aj v dobrom či len v zlom?

Vtedy sa vo mne všetko búrilo, ale s odstupom času to vnímam jednoznačne ako Božie vedenie. Moje predstavy o živote sa neskôr naplnili úplne iným spôsobom ako som si ich ja vysnívala. Sú naplnené, ale inak.

Kde nastal bod zlomu, že z budúcej poľnohospodárky ste sa preorientovali na štúdium teológie?

Určitým zlomom bola situácia, keď ma práve počas stredoškolských rokov oslovil domáci brat farár a súčasný kolega Vladimír Ferenčík ku kantorskej službe. Ja som sa vtedy cítila nehodná zastávať taký post a nechcela som to prijať. No vo vnútri sa odohrával zápas, ktorý sa skončil tým, že som nakoniec s touto službou súhlasila. Opäť to bol určitý krok bližšie k štúdiu teológie, i keď vtedy mi to vôbec nenapadlo.

Keď sa potom blížil čas podávania prihlášok na vysoké školy, chcela som si naplniť svoj sen na pedagogickej škole v Prešove a poslala som prihlášku tam. No brat farár nejakým spôsobom stále navrhoval, že by som mohla skúsiť tiež štúdium teológie, tak som podala prihlášku aj tam.

Opäť sa zopakovala situácia spred strednej školy, keď mi prišlo vyjadrenie, že pre nedostatok miesta nie som prijatá a keď mi prišla odpoveď z Bratislavy, že ma prijímajú na teológiu, to som sa neubránila

slzám dojatia. Vtedy som si uvedomila, že Pán Boh koná v mojom živote a že sa deje nie moja, ale Jeho vôľa. To ma viedlo k tomu, aby som sa viac odovzdávala do Jeho vôle, aby som nešla len na vlastnú päť.

Teológia a učiteľstvo má k sebe nakoniec dosť blízko ...

Presne o to ide, moje sny a predstavy o živote sa naplnili, ale úplne inak, z druhej strany.

Na kaplánsku prax ste potom nastúpili do Smrečian. Aké máte na Smrečany spomienky?

Je ich veľa. Rada spomínam na prácu s deťmi, stretnutia mládeže, spevokol, spoločenstvo žien na Veternej Porube a výlety. Aj teraz, keď sme na chvíľu ako mikulášsky zbor Smrečany administro-vali, bolo príjemné ľudí zo zboru opäť stretnúť.

Smrečany sú aj rodiskom Vášho manžela. Tam ste sa predpokladám aj stretli. Kto komu padol do oka?

Myslím, že to bolo vzájomné, natrafili sme na seba cez Služby Božie, mládež, prípravu zborových podujatí a keď sa čas ešte v Smrečanoch naplnil, rozhodli sme sa, že po tej ceste pôjdeme spoločne ako manželia (milý úsmev).

LuK: Prebehlo to tak prirodzene.

V roku 2005 ste sa presunuli do Pozdišovciac neďaleko Zemplínskej Šíravy. Tu ste už pôsobili aj s Vaším manželom. Keďže on sa vybral na farársku cestu neskôr, pôsobil tu ako kaplán. Aké to bolo, keď manželka šéfovala manželovi?

Ja som nikdy nevnímala seba ako nadriadenú svojmu manželovi. Skôr som oceňovala skutočnosť, že sme spolu v jednom cirkevnom zbere a že spolu môžeme prežívať radosti i strasti nášho povolania.

LuK: Ja si myslím, že to bolo rovnaké, ako keď manžel šéfuje manželke. Nie je to o prísnosti, ale o delení zodpovednosti o vzájomnej

pomoci. Ja osobne som vtedy nevnímala nejaké také postavenie ako nadradený - podradený, celé to bolo prirodzené. Boli sme v jednom zbere, všetky veci sme preberali spoločne. Nakoniec sa to k tomu po odchode manželky na materskú vymenilo a zborovým farárom som sa stal ja.

V čom všetkom ste vy, ako farárka, u nás v zbere zapojená?

Vyučujem náboženstvo, slúžim Služby Božie, príležitostne učím deti na besiedke, chodím na spevokol a službu v penziónoch vo Vitálišovciach a v Ondrašovej som si vzala tiež za svoje.

Prišli ste sem s nezaujatým pohľadom a možno ste si všimli veci, na ktoré by sa bolo treba

zamerať. Vidíte v zbere tzv. biele miesta, do ktorých by ste sa chceli pustiť?

Detská besiedka mi je blízka a bolo mi aj navrhnuté, aby som sa jej viac venovala. Preto som aj rozmýšľala nad tým, čo by sme mohli urobiť, aby deti prichádzali. Alternatív môže byť niekoľko. Dôležité je mať ľudí, ktorí s tým budú pomáhať, lebo tých nikdy nie je dosť a teším sa, že dievčatá z mládeže túto službu prijali. To vidím ako obrovské pozitívum, lebo ony môžu byť takým magnetom a príkladom pre deti. Aj pre mňa boli dievčatá, ktoré ma učili na detskej besiedke veľkým vzorom.

Mohli by sme tiež začať viac pracovať s mamičkami na materskej. Stretávať sa s nimi, zdieľať, pomáhať

si. A keby ony samy zažili, že takéto stretnutia majú zmysel, rady by potom privádzali svoje deti aj na detskú besiedku. Už som nad tým skutočne vážnejšie uvažovala a snáď sa nám do toho podarí v budúcom roku pustiť.

Čo by ste chceli preniesť zo svojich minulých skúseností do praxe v Liptovskom Mikuláši?

Každý zbor má svoje špecifiká, ktoré treba vypozerovať. Vnášať násilnou formou niečo, čo bolo dobré tam, nemusí dobre fungovať tu. Na Veternej Porube napríklad prišli ženy samé za mnou, že my sa chceme stretávať ako spoločenstvo žien. Ja som bola úplne nadšená z toho, že priamo ony pristúpili k tomuto kroku.

Ale to vyšlo priamo z ich potrieb.

Luk: Aj keď ja pôsobím v zbere trochu externe, vnímam ako dobré pastorálne návštevy. V Pozdišovciach to bolo zaujímavé, lebo táto služba bola pomerne veľmi žiadaná. Či už pri rôznych životných okolnostiach alebo pri všedných dňoch. Farár bol tam takou súčasťou rodiny. Bolo to veľmi dobré. Určitou výhodou bolo, že ľudia boli na to zvyknutí. Ale tiež sme sa

často ponúkli.

Ďalej vnímam ako dobré aj zapájanie laikov do služieb Božích. S veľkým ohlasom sa stretlo aj krstanie detí v rámci Služieb Božích, keďže krstom sa človek stáva členom zboru.

Máte svoje životné motto alebo niečo, na čo si vždy, keď treba, spomeniete?

Mám viac biblických veršikov, na ktoré si vtedy spomeniem, ale asi najčastejší je môj konfirmačný veršik - A tak, bratia moji milovaní, buďte pevní, neklátiví, rozhojňujte sa stále v diele Pánovom, vediac, že vaša náma-ha nie je márna v Pánovi. (1K15,58)

Manželom Korodošovcom ďakujeme za milé prijatie.

// Text: Ján Blcháč

// Foto: Vladimír Vyšný

Zo života KONFIRMANDOV *Bližia sa Vianoce, Silvester, koniec starého roka a začiatok roka 2014. Pre mnohých z nás je práve tento čas spojený s hodnotením toho, čo bolo a s plánovaním toho, čo je pred nami. Nasledujúcich pár riadkov preto strávime práve krátkym ohliadnutím sa, zhodnotením práce s dorastom a konfirmandmi v našom cirkevnom zbore.*

Veľa konfirmandov si myslí, že konfirmácia je len o tom, ako si musia odsedieť hodinu a počúvať pána farára, ktorý si niečo rozpráva a následne sa to musia naučiť, no mýlia sa. Konfirmácia, aj keď to mnohí z nás nevidia, nie je len o pravidelnom chodení na konfirmačnú výučbu a poctivom učení sa, ale aj o spoločne strávenom čase plnom zábavy, rozhovorov, modlitieb a v neposlednom rade o chvíľach, kedy môžeme zažiť Božiu prítomnosť. Okrem času okolo konfirmačnej prípravy a piatkového dorastu v domčeku sú to práve konfirmačné chaty, kde toto všetko prežívame ešte akosi intenzívnejšie.

Azda nehovorím len za seba ak poviem, že Boží

dotyk sme mohli pocítiť aj na našej poslednej chate, ktorú sme absolvovali 8. - 10. 11. 2013. Bola to chata, na ktorej naši konfirmandi zdolávali skúšky svojej viery. Kopec akčných hier, kde sme si všetci vybili energiu, sme doplnili rannými či večernými zamysleniami, ktoré sa týkali práve našich skúšok. Pri prvej sme sa naučili, že len pokorný človek môže predstúpiť pred Pána Boha a prosiť Ho o odpustenie. Ďalšou bola skúška dôvery, kedy sme si pripomenuli dôveru, ktorú má Pán Boh v nás a o ktorej častokrát pochybujeme. Poslednou skúškou si už určite každý z nás prešiel. Je to skúška zakladajúca sa na dôvere, kedy by sme mali ísť cestou, ktorú nám vytýčil Pán

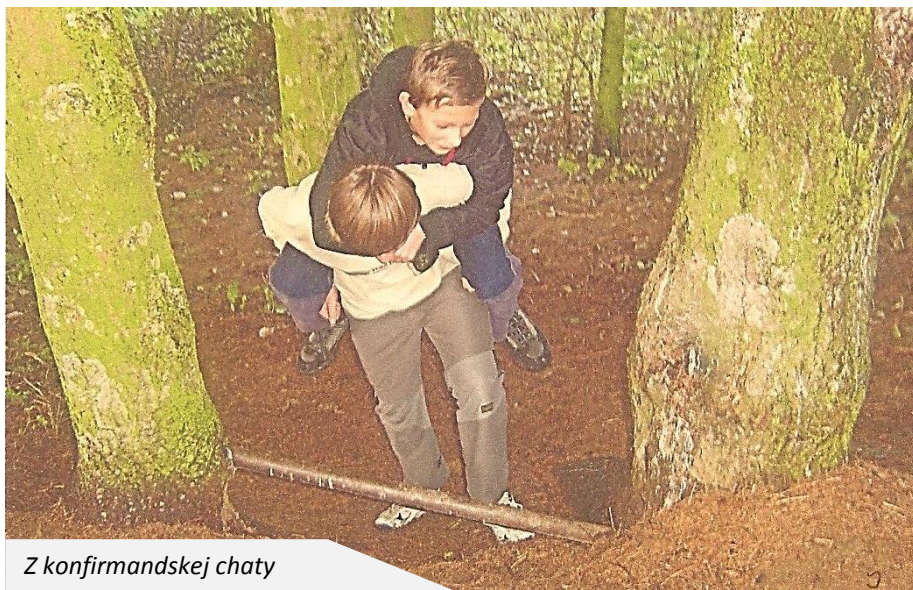
Boh a ktorú mnohokrát považujeme za nezvlád-

nutelnú a ťažkú, no zabúdame na to, že nikdy na nej nie sme sami. Aj takýmito skúškami si spoločne prechádzame na chatách a snažíme sa navzájom si v nich pomáhať, veď predsa aj o tom je spoločenstvo.

Onedlho začne Nový rok, ale to na našej práci nič nemení. Stále chceme byť blízko našim konfirmandom a tešiť sa z toho, že sme spolu, pomáhať si, povzbudzovať sa a spolu vnímať vôľu nášho Ocka. Jedine, že nám sneh umožní ešte viac si užívať spoločné chvíle :)

// Text: Katka Paulínyová,

// Foto: mládež ECAVLM

Z konfirmandskej chaty

Zo života MLÁDEŽE *Záver roka je vždy časom hodnotenia. Hodnotenia a sumarizácie toho, čo sa nám v odchádzajúcom roku podarilo, čo možno nie a čo by sme v roku budúcim chceli stihnúť. Mojou úlohou je teraz zhodnotiť ostatný polrok z pohľadu našej mládeže.*

Mohol by som, samozrejme, spomenúť všetky tie aktivity a podujatia, ktorých sme sa zúčastnili, prípadne sme ich aj organizovali. Potom by som rozprával o lete na celoslovenských festivaloch SEMfest či Campfest, o dištriktuálnych Misijných dňoch, o letných výletoch a turistike, o našej mládežníckej chate koncom augusta, o JKgames či o Konferencii Spoločenstva evanjelickej mládeže (SEM) v polovici novembra vo Veľkom Slavkove. Aktívne sme sa zapojili aj do seniorátnych aktivít – do prípravy stretnutia dorastu v Párnici či stretnutia mládeže v Dovalove. Aj v tomto školskom roku sa tiež rozbehla mládežnícka práca s konfirmandmi v našom cirkevnom zbore, ale o tom ste čítali už vyššie. Podujatí bolo mnoho a boli výborné, no ich kvantita ešte nemusí hovoriť nič o kvalite nášho mládežníckeho spoločenstva. A tomu by som sa chcel venovať viac.

Z môjho pohľadu (a asi aj z pohľadu ľudí, ktorí už

mládež navštevujú niekoľko rokov či dokonca desaťročí ©) bol končiaci sa rok rokom premýšľania, rokom hľadania, rokom, keď sa ukázala potreba a sila modlitby. Uvedomujeme si, že to nie je len klišé, keď niekto o mládeži hovorí ako o budúcnosti spoločnosti. A platí to aj v cirkvi. Práve mládež je tou generáciou, ktorá by mala zobrať pochodeň našej viery a niesť ju ďalej. Sú to ľudia, ktorí dospievajú, ktorí si volia svoju cestu pre život, vytvárajú hodnoty a postoje, ktoré v budúcnosti len veľmi ťažko budú meniť. A nemajú to vôbec ľahké. Kultúra, v ktorej žijeme, dnes hovorí úplne jednoznačne: dôležité je tvoje šťastie, tvoje pohodlie, máš právo si zorganizovať čas ako chceš, buď slobodný, nezávislý, buď individualista. A tí druhí, oni ti pomôžu, keď to budeš potrebovať. A Pán Boh je tu tiež, keď Ho budeš potrebovať. V najlepšom možnom uhle pohľadu sú všetko toto najviac tretinové pravdy. Ale je to realita. A vidíme to aj my. Bojujeme s tým, aby naša

mládež bola spoločnosťou, aby sa tu stretli ľudia, ktorí majú záujem jeden o druhého, ktorí chcú žiť s Pánom Bohom, ktorí hľadajú skutočnú a hlbokú slobodu a šťastie a ktorí vedia, že tak často propagovaná nezávislosť je len závislosťou samého na sebe. Bojujeme s tým. A ten zápas sa odohráva aj v nás samých. Je to spoločný boj.

V žiadnom prípade to nemá znieť pesimisticky. Vôbec nie. Ja som za našu mládež veľmi vďačný, je to obrovský Boží dar a požehnanie pre mňa, pre nás, pre zbor, pre naše mesto. Len nezabudnime na to, aké nebezpečenstvá sú okolo. Ak kresťan chce žiť svoj život viery úprimne, boj bude jeho súčasťou. V našej mládeži sme sa naň zamerali týmto spôsobom. Na chate, ktorú sme absolvovali v lete v Oravskej Lesnej, sme mali tému zmluvy. Pán Boh to vždy so svojím ľuďom myslel vážne: zmluvu uzavrel s Noáchom, Abrahámom, Mojžišom, Dávidom, hovorí o nej už úvod knihy Genezis, Jozue, Ezechiel – napokon s nami všetkými uzavrel zmluvu v Kristovi. Každá zmluva je v prvom rade o záväzku. Záväzok je to, čo dáva vzťahu hĺbku. Každému vzťahu – medzi manželmi, priateľmi, rodičmi a deťmi, v práci, v službe a aj vo vzťahu k Bohu. V Liste Rímskym hovorí apoštol Pavol, že kto verí a ústami vyznáva, bude spasený. Kto verí, ale aj to vyzná – pred priateľmi, blízkymi, spoločnosťou. A vyznanie, to je už záväzok. V tomto zamiení sme hovorili o našom záväzku voči Pánu Bohu a symbolicky sme podpísali svoju zmluvu s Ním. Nejde o to, že podpísať práve túto našu mládežnícku zmluvu je nejaký nevyhnutný predpoklad pre moju vieru alebo pre to, aby som mohol byť na mládeži. To vôbec nie. Ide skôr o postavenie si siete, o ktorú sa môžem vždy oprieť. Často prídu (a zvlášť, keď je človek mladý a formujúci sa) otázky,

či som uveril dosť, či som Pánu Bohu dostatočne vyznal, že chcem svoj život odovzdať práve Jemu. Práve v tomto momente sa môžem pozrieť na svoj podpis a spomenúť si, že vtedy som to myslel ozaj vážne a Pán Boh mi odpovedal: „To stačí, už nič viac nepotrebuješ, len kráčaj za mnou.“ Zároveň je táto zmluva, ktorá zdobí stenu v našom domčeku, aj spoločným vyjadrením toho, že ako spoločnosť chceme kráčať spolu, podporovať sa, bojovať spolu, že sme si vedomí dôležitosti miesta každého jedného z nás. Bola vyjadrením spoločného rozhodnutia.

Ako tak postúpil nejaký čas, spomienky vybledli, pevné rozhodnutie už často také pevné nie je. Ale to je prirodzené. Mnohí ľudia majú stále rozhodnutie venovať sa nielen sebe, ale aj iným, hľadať v prvom rade Pána Boha a Jeho vôľu pre náš život, nie svoje pohodlie a spokojnosť. Preto sa rozhodnú prísť v piatok na mládež, i keď by možno mohli byť úplne inde a aj napriek tomu, že tí, ktorým sa chcú venovať, sú radšej niekde inde. Preto sa rozhodnú stretnúť sa a modliť sa za mládež, i keď by sobotný večer mohli tráviť doma pri televízore. Preto sa rozhodnú zájsť aj na Služby Božie, lebo vedia, že Pán Boh stvoril cirkev ako jednu rodinu. A z toho mám nesmiernu radosť.

Ak by som mal zhodnotiť ostatných niekoľko mesiacov v našom mládežníckom spoločensťve, i keď to tak možno z uplynulých riadkov nevyznelo, povedal by som, že som veľmi šťastný, že sme sa spolu vydali touto cestou, že sme si pomenovali to, s čím musíme zápasiť, že máme istotu, že Pán Boh nás podrží ako doposiaľ vždy. A tak spolu, s nádejou a vierou môžeme vykročiť do nového roku 2014.

// Text: Matúš Stáňa

// Foto: mládež ECAVLM

Chatovanie v Oravskej Lesnej

Zo života ZBORU

Milí priatelia! Blížia sa najkrajšie sviatky roka, plné pokoja, harmónie a splnených želaní. Rád by som Vám, okrem priania krásneho a pokojného Adventu, poskytol aj niekoľko informácií, čím sme v zbere žili tento rok. O niektorých udalostiach sa dočítate v iných článkoch, ja by som Vám rád poskytol informácie, takpovediac, z kuchyne cirkevného zboru.

Prežili sme krásne letné chvíle. Každý pondelok a piatok sa na Pastoračnom stredisku mládeže (PSM) stretávali mladí ľudia. V pondelky sme opekali, niečo sme sa zahrali, podiskutovali a keď začali lietat chrústy a netopiere, pobrali sme sa spať. V piatky bola tradične netradičná mládež, dorast atď. Často v zboroch misijné aktivity skončia počas prázdnin. Myslím, že je to škoda, pretože práve leto je najlepším obdobím, kedy je cirkev potrebná aj s takými vecami, ako organizovať voľný čas mladých ľudí.

Počas tohto obdobia sme riešili aj ekonomické veci. Pripravili sme odpredaj pozemku, ktorý sme nevyužívali. Za posledných 60 rokov ho užíval iný vlastník. Nebolo to jednoduché. Táto diplomatická veta v sebe skrýva množstvo námahy, ale žiaľ aj sklamaní, ktorých sa nám v hojnej miere dostalo. Získané prostriedky išli a idú na presne stanovené akcie.

Na konci septembra ste si mohli všimnúť obkop kostola. Nehľadali sme poklad, ale jeden sme predsa len našli. Celé obdobie sme boli presvedčení, že zvody dažďovej vody z kostola sú odvádzané do kanalizácie. Žiaľ, stále zamoknutá veža svedčila o niečom inom.

Zvody boli len tak zakopané do zeme. Všetka voda z ríň južnej strany tiekla pod kostol. Keby sme toto neurobili, všetka tá krásna práca na kostole by bola za pár rokov úplne zbytočná. Ďalší obkop sme vykonali okolo fary na pastoračnom stredisku mládeže. Tam značná vlhkosť bola spôsobená chybným pripojením kanalizácie. 13 rokov voda z kanalizácie išla priamo pod základy budovy. Čaká nás ešte generálna oprava hlavnej kotolne na Tranovského 2. Z viacerých kotlov funguje iba jeden, aj ten je už starší ako ja, a to je už čo povedať. Opravou dôjde aj k značnému šetreniu prostriedkov za energie. Lenže prišiel

čas, keď je potrebné dávať aj finančné prostriedky do nájomných budov, z ktorých sme si dlhé roky len požičiavali. V roku 2014 by sme chceli opraviť fasádu budov na Tranovského ulici.

Prvý októbrový víkend si pripomíname Pamiatku posvätenia chrámu. Naším vzácnym hosťom bol em. biskup Prof. Július Filo. Bolo to veľmi príjemné stretnutie. Nie len v kostole, ale aj na spoločnom obede. Brat biskup bol veľmi vďačný za pekné spoločenstvo, ktoré v zbere máme. Veľmi úprimne sa tešil a my sme boli radi za jeho zvesť a povzbudenie. Hneď potom zmizla väčšia časť nášho oltára. Reštaurátori ho demontovali a priniesli do ateliéru, kde je ešte stále ponorený v špeciálnom roztoku. V ňom je každý črvotoč nútený opustiť svoje miesto pobytu. Celková rekonštrukcia bude stáť 35.000,-€, a to je viac ako 1.000.000,-Sk. Znie to hrozivo, ale stretávame veľa dobrých ľudí. Vyšiel nám grant z Ministerstva kultúry, v ktorý sme už viac menej nedúfali: 13.000,-€ Prebieha zbierka a každá prvá a tretia ofera v mesiaci ide na oltár. Podali sme projekt aj na rok 2014. Ak vyjde - oltár by mohol byť na budúci rok naspäť. Pritom všetkom zažívame starosti a radosti. O radoostiach hovorím všetkým a starosťami otravujem priateľov. Veľmi som sa potešil pri obkopoch. Sestra Alicka Vrbičanová obvolala presbyterov a väčšina z nich prišla. Keď kopy zeminy a skál zmizli za 3 hodiny, bol som veľmi vďačný a šťastný. Na fare zas pomohli mládežníci. Rozdal som niekoľko vodičských preukazov na fúriky. Je veľmi dôležité nezištne pomáhať svojmu cirkevnému zboru. Je to zrkadlom životaschopnosti zboru.

Na začiatku septembra sa sťahovala cirkevná škola do nových priestorov. Iba Pán Boh a pani riaditeľka vedia, koľko to stálo a stojí námahy. Opäť sme išli pomôcť. Viete,

aký je to nádherný pocit, keď na výzvu z kostola prídu ženy, mládežníci a robia, čo sa dá? Nerozmýšľajme či je to málo alebo veľa! Hlavné je, že sme spolu. Nesieme bremená jeden druhého. Spolu sa radujeme a spolu si pomáhame. Iba tak nás Pán Boh požehná! Inak to nepôjde!

Tradične prebehol Deň zborovej diakonie. Iba číslo bolo, po dlhšej dobe, netradičné. Ak predtým prišlo 15-20 ľudí, teraz nás bolo 80. Zorganizované boli jednoducho, účelne od srdca a pre ľudí. Nie pre nejakú elitu, ale pre všetkých. Mám z toho, ale aj z celej diakonie dobrý

*Pomáhanie pri rekonštrukcii budovy
Evanjelickej základnej školy b. Jura Janošku v Lipt. Mikuláši*

pocit. Chcem sa poďakovať všetkým zainteresovaným. Oni vedia, ktorí to sú, len ich nesmiem menovať, lebo ma za to vždy vyhršia.

Stretnutie MR s MR: Veľmi pekné podujatie. Zvlášť o ňom píše brat farár. Tí, čo ste boli v kostole, ale aj na koncertoch mi určite dáte za pravdu. Zvlášť koncert vo Vrbici. Spevníkové piesne v úprave ľudovej hudby Mirka Dudíka s piatimi hlasmi z Národného divadla - to bol neuveriteľný zážitok.

Dni pamiatky na dopravné nehody už tradične organizujeme s bratom Jankom Pacigom – policajným duchovným. Moja prvá otázka bola: príde dychovka? Ak áno, ideme na to. podujatie vyšlo práve na 17. novembra – deň štátneho sviatku SR. Toto podujatie má svoju úžasnú atmosféru. No možno nie všetci rozumejú štátnym symbolom. Chcem povedať aspoň sám za seba. Nepripadá mi netradičné, ak vzdám úctu hymne a vlajke mojej krajiny tým, že sa postavím. Pretože nevstávam pred kusom látky, pred peknou muzikou. Vstávam pred históriou, pred všetkými čestnými ľuďmi, ktorí tu žijú, vstávam pred Božím požehnaním, vstávam pred krásou tejto krajiny, vstávam pred prítomnosťou Boha, vstávam pred tým, že tu nie je hlad a vojna, vstávam pred vierou a slobodou, vstávam pred pravdou a ctou a verím, že zvíťazia. Vstávam pred budúcnosťou. A preto vždy, keď uvidím vlajku a budem počuť hymnu, vstanem a aspoň takto symbolicky prejavím úctu. Najprv Bohu a potom ľuďom, ktorí tu žijú. Lebo som slobodným a vďačným človekom.

V ten istý deň sme na ekumenických Bohoslužbách poďakovali Bohu za 24 rokov slobody. Zorganizoval som ich, pretože si myslím, že robíme veľa chýb a máme málo zastavení, kedy by sme si svoje chyby mohli uvedomiť. Žiaľ sloboda nám priniesla roztrieštenosť. Roztrieštenosť,

kvôli ktorej sa zle žije. Tu nie je problém ekonomiky, chudoby. Tu sa zle žije. Lebo môžete byť chudobní, ale ak máte priateľov a miesto, kde sa potešíte, neuvedomujete si, že vám niečo chýba. Ale ak žijete v nepochopení, v obviňovaní sa, ste sami. Samota je ten najhorší trest Boha. Je jedno čo sme a aké hodnoty vyznávame. Len nikdy nesmieme povedať, že ten druhý nie je hodný nášho rešpektu, odpustenia a pochopenia. Prečo? Lebo zostanem sám.

Spevokol. Do malého spevokolu prišli dvaja super ľudia – manželka Olsonovci. Michelle nás začala tvrdo trénovať a čuduj sa svete – výsledok sa dostavil. Prvýkrát po desiatich rokoch sme išli na prehliadku spevokolov do L. Jána. Tak trochu sme roztancovali kostol. Veď nás poznáte. Brat farár Ferencík mal takú myšlienku či by sme naše dva spevokoly nespojili, lebo mu už trochu chýbali hlasy, ale aj dirigent. Nie je to také jednoduché! My sa viac nasmejeme, starší potrebujú zase viac času na nácvik a trochu viac pokoja. Ale ide to! Behom pár dní, veľa pesničiek a veľa vystúpení. V Liptovskom Mikuláši aj v Ondrašovej pri milej spomienke na 80. výročie postavenia modlitebne. Samozrejme i v Okoličnom. Veľkú úctu mám k speváčkam, pekne s gitarou a v rytme spievajú mládežnícke pesničky. A čo povedať, keď nás budete počuť spievať na Vianoce po anglicky? Prezradím vám fintu. Jakub nám anglické slová napísal foneticky, a teraz sa ich potichu učíme. Naša Shakespearovská angličtina nemá chybu. No a teším sa na vianočné obdobie aj preto, lebo pripravujeme koledovanie.

Majte požehnané sviatky bratia a sestry.

//Text: Marián Bochnička

// Foto1: ESS LM, Foto2 : Vladimír Vyšný

Predstavitelia záchranných zložiek počas pamiatky na obeť dopravných nehôd

Stretnutia s Martinom Rázusom a Milanom Rúfusom

V rámci Letokruhu Martina Rázusa, od 75. výročia jeho smrti v minulom roku po 125. výročie jeho narodenia v tomto roku, došlo na miestach jeho narodenia a pôsobenia k rôznym spomienkovým stretnutiam, ktoré nanovo predstavili Martina Rázusa ako kňaza, spisovateľa i politika, vzácnu osobnosť cirkvi i národa. V závere Letokruhu sa v dňoch 17. – 20. 10. 2013 uskutočnili, predovšetkým na pôde Liptovského Mikuláša, viaceré stretnutia, ktorých motiváciou bolo aj nedožitých 85 rokov básnika Milana Rúfusa.

V Múzeu Janka Kráľa bola otvorená výstava *Z tichých a búrných chvíľ – zo života Martina Rázusa*, ktorá je sprístupnená do konca januára 2014.

Na druhý deň od rodného domu Rázusovcov prešli žiaci Základnej školy M. R. Martákovej, Evanjelického gymnázia J. Tranovského a Evanjelickej základnej školy biskupa J. Janošku pešo k rodnému domu Milana Rúfusa. A naopak žiaci Základnej školy v Závažnej Porube prešli k rodnému domu Rázusovcov. Stretli sa na ceste, po ktorej kráčal kedysi Milan Rúfus kvôli štúdiu do L. Mikuláša, vypočuli si históriu spomínaných miest a sprítomnili si ju vystavenými artefaktmi. Pred rodným

domom Rázusovcov vo večerných hodinách zazneli z tribúny verše a eseje Martina Rázusa, doplnené videoprojekciou obrazov slovenskej krajiny i Liptova.

Nedeľa bola venovaná slávnostným spomienkovým Službám Božím, na ktorých zvestou Božieho slova poslúžil brat farár Vladimír Pavlík zo Závažnej Poruby. Na základe prorockého slova - **Hospodin ma povolal už od života matky, od lona mojej matky myslel na moje meno. Ústa mi urobil akoby ostrým mečom, ukryl ma v tóni svojej ruky. Urobil ma vyhladeným šípom, schoval ma do svojho tulca. Riekol mi: Si mojim služobníkom... ..odmena za moju prácu je u môjho**

Boha. (Iz 49, 1 – 4) – priblížil spoločné úsilie pre národ, ich zápasy i veľkosť viery dvoch osobností, ktorých mnohé spájalo, aj keď išli vlastnou trnistou cestou.

Hneď popoludní Rafúsove modlitbičky v podaní priateľov z Francúzska džezovo rozozvučali mysle i srdcia mnohých poslucháčov, ktorí zaplnili kostol v Závažnej Porube.

Všetky stretnutia, tie skutočné i pomyselné – v slove, obrazom i osobné – vyvrcholili 24. 10. 2013 odhalením pomníka Martinovi Rázusovi na Rázusovom nábreží v Bratislave.

// Text: Vladimír Ferenčík

//Foto: Spolok Martina Rázusa

Viac o slávnosti v januárovom čísle Ev.Východu a na www.razus.sk

Začítajme sa do niektorých myšlienok, ktoré odzneli pri Stretnutiach:

” Udialo sa to na mojich vysokoškolských štúdiách. Skupinka slovenčinárov jedného dňa debatovala v úzkej izbičke kvázi internátu zvaného Švédske domky. Hovorilo sa o všeličom a ako téma sa objavil aj Rázus. A ja so svojim kolegom som vysypal všetkých dvadsať strán jeho poémy Stretnutie. Naspamäť. Naša debata bola predtým dosť hlučná, no po doznení básne sme z tej izbičky vychádzali potichu a nechcelo sa nám hovoriť o ničom. (Milan Rúfus) ”

” Milana Rúfusa nevysvätil biskup ako Martina Rázusa. Svojou poéziou však v našej kultúre naplnil kňazskú úlohu. Stal sa kňazom bez vysviacky ľuďmi, zato však vysvätený samotným Svätým. Obaja, Martin Rázus i Milan Rúfus sa stali sviecou na oltári, ktorých poézia zapaluje pohasnuté sviečky ľudskosti. Sála z nich teplo plameňa, ktorý posväcuje život ľudí a môžu si pri nich ohriať skrehnuté ruky a srdcia všetci uzimení. (Vladimír Pavlík) ”

Odhalenie pamätníka Martinovi Rázusovi na Rázusovom nábreží v Bratislave

” A čo my, dnes? Nie sme ďaleko od ducha tých, ktorí neváhali prinášať mnohé obete? Nie je opovážlivé a nenáležité, keď sa oháňame a odvolávame na mená tých, ktorých pamiatku si pripomíname? V skutočnosti v prvom rade záleží na tom, čomu človek verí, čo vyznáva, v mene akej pravdy chce žiť a čím chce naplňať svoj život. Národ musí byť duchovne a mravne silný, aby obstál. (Vladimír Pavlík) ”

” ... sme národ, nuž jak na národ sa svedčí, konajme. Konajme – sťa reťaz pevná.“ (Martin Rázus, Zdvihnite život) ”

Deň zborovej diakonie

V nedeľu 10. novembra 2013 sme si pripomenuli 11. výročie znovuzaloženia zborovej diakonie v našom liptovsko-mikulášskom cirkevnom zbore. Témou tohtoročného Dňa zborovej diakonie bol „Vysoký krvný tlak a jeho dôsledky“.

Snečný nedeľný deň začal Službami Božími v kostole, počas ktorých sa veriacim pred oltára prihovoril brat farár Marián Bochnička. V pôsobivej kázni vyzdvihol nezištnú službu blížnym a odplatu za Kristovu lásku svojou láskou a pomocou zraniteľnejším členom cirkvi. Zároveň všetkých pozval na popoludňajšie prednášky na Starú faru. Po bohoslužbách sa užší kruh cirkevníkov so sestrou farárkou Lýdiou Kordošovou presunul na vrbický cintorín, kde si s náležitou úctou pripomenuli záslužnú prácu diakonís a evanjelických a. v. farárov. Pri tejto príležitosti položili na miesta ich posledného odpočinku kvetinové vence. Zhromaždenie cintorínom sprevádzala pani Daniela Fiačanová. Niekoľkými vetami sa zmienila o každej diakonise či kňazovi a podelila sa so zúčastnenými aj o svoje osobné zážitky s týmito obdivuhodnými ľuďmi. Pri tejto pietnej spomienke bol prítomný aj primátor mesta MUDr. Alexander

Slafkovský.

Popoludnie patrilo prednáškam o vysokom krvnom tlaku, ktorých sa zúčastnilo veľa poslucháčov. Prednášky otvoril opäť brat farár M. Bochnička. Vo svojich úvodných slovách poukázal na srdce z hľadiska psychického prežívania, priblížil

zúčastneným biblický pohľad na srdce a pripomenul význam dobrých medziľudských vzťahov. Následne sa slova ujali MUDr. Elena Dorociaková a MUDr. Zlatica Čajková, ktoré porozprávali poslucháčom o hypertenzii, jej príčinách, dôsledkoch a poradili im dostupné možnosti prevencie.

Tohtoročný Deň zborovej diakonie bol príjemne stráveným dňom v spoločenstve veriacich. Poďakovanie patrí všetkým, ktorí sa na jeho prípravu a organizáciu podieľali.

// Text: Radka Guráňová

// Foto: Vladimír Vyšný

Z prednášok o vysokom krvnom tlaku

Nový vzhľad a spôsob zborovej komunikácie

Bratia a sestry, som rád, že Vám môžem predstaviť to, na čom sme niekoľko mesiacov v rámci redakčného výboru nášho zboru pracovali. Naša zborová komunikácia prešla viac ako kozmetickým zákrokom a veríme, že sa Vám výsledky tejto práce budú páčiť.

Už v priebehu roka ste si všimli zavedenie oznamov na druhej strane papierika s piesňami. Brat farár Bochnička mal veľmi dobrý nápad, ktorý sa dal navyše zrealizovať veľmi rýchlo. Uvedomovali sme si však, že tu to nemôže ostať. Nosným komunikačným bodom sa mali stať zborová nástenka a internetová stránka. Rozhodli sme sa vypracovať návrh novej nástenky, ktorá by bola umiestnená pred kostolom na strane od galérie (najfrekventovanejšie miesto v okolí kostola). Cena nástenky sa však pohybuje na úrovni asi 600 EUR a zbor mal v minulom roku iné priority, ktoré skutočne horeli. Ako najvhodnejšie riešenie vidíme zbierku, o ktorej sa ešte dozvieme. Úpravou prešli tiež naše zborové zvesti. Chceme ich spraviť prínosnejšími a tiež efektívnejšími. No a na záver musím spomenúť to, čo sa rodilo najdlhšie – nová zborová internetová stránka. Od 22.12.2013 si po kliknutí na www.ecavlm.sk nájdete na internete všetko, čo potrebuje o našom zbore vedieť. Chceme poďakovať všetkým členom redakčného tímu za odvedenú prácu a zároveň Vás chceme poprosiť o trpezlivosť, ak sa niečo bude ešte priebežne „štelovať“.

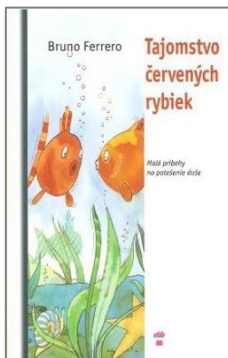

// Text: Ján Blcháč ml.

predseda Redakčného výboru ECAVLM

Tip na knižku**Bruno Ferrero**

Tajomstvo červených rybiek - Malé príbehy na potešenie duše

Ukážka: KTO NA TO VŠETKO MYSLÍ

V akváriu žili dve červené rybky. Lenivo si plávali stále dookola a tak mali dost času trocha si aj zafilozofovať.

Raz sa jedna rybka opýtala druhej:

„Veríš v Boha?“

„Samozrejme.“

„A ako vieš, že je?“

„Čo myslíš, kto nám každý deň vymieňa vodu?“

Život v nás plynie každý deň ako tichá pokojná

rieka a to je zázrak.

My si však zvykneme aj na zázraky.

Každý deň je úplne novým darom,

čistou nepopísanou stránkou.

Boh nám každý deň vymieňa vodu.

V podtitule tejto knihy je napísané „malé príbehy na potešenie duše“. A presne tak to aj je. Bruno Ferrero nám ponúka krátke príbehy, ktoré pomôžu zastaviť sa a pozrieť sa na seba, vzťahy a svet inými očami. Jeho príbehy sú plné Božej múdrosti a láskavého napomenutia.

Ak máte len 5 minút času a chcete si niečo zmysluplné prečítať, tak je to táto alebo presnejšie ktorákolvek z kníh od Bruna Ferrera (napr. *Niekedy stačí jeden slnečný lúč*, *Kruhy na vode*, *Je tam hore niekto?*, *Vie to iba vietor*, *Spev svrčka....*).

P.S.1: A je možné, že zrazu prejde polhodina a vy ešte stále čítate.

P.S.2: A o pár týždňov si ju opäť môžete otvoriť a inšpirovať sa znova.

P.S.3: A hoci o rok zas ☺

// Text: Iveta Jančušková

Kúpite tiež
v Transciu

Pripravujeme**Koledovanie – náš spevokol pre nás aj pre iných****25.12. (streda)**

16:00 – kostol Vrbica

17:15 – modliteb. Ondrašová

18:15 – DK Demänová

29.12. (nedeľa)

16:00 – DK Ploštín

17:00 – kostol Iľanovo

18:15 – modlitebňa Okoličné

2.1. (štvrtok)

17:00 – kostol Partiz. Ľupča

5.1. (nedeľa)

17:00 kostol Smrečany

18:15 kostol Lipt.Ondrej

Mládežnícke služby Božie

– služby Božie v novom šate nielen pre mladých

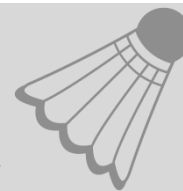
29.12.2013**10:30-kostol VRBICA****Trojkráľový zborový BEDMINTONOVÝ turnaj****6.1.2013 – Liptov Aréna (pri Tatralandií) – 14:00-20:00**

Vítaní sú všetci, hrajú sa **štvorhry**, minimálny vek hráčov je 12 rokov, ping-pong pre všetkých.

Nebojte sa, že to nezvládnete. Úroveň: **začiatočníci, mierne pokročilí, pokročilí.**

Zapíšte sa na hárkoch v kostoloch alebo cez email: jan.blchac@gmail.com.

Štartovné symbolické (dospelí 2€, študenti 1€). Viac na plagátoch a na ecavlm.sk.

Pripravujeme tiež:

- konfirmandskú chatu a mládežnícku chatu,
- ekumenické služby Božie,
- stretnutie manželov, snúbencov a párov počas Národného týždňa manželstva.

Vrbicko-svätomikulášske zvesti:

Ročník 17 / číslo 2 / 20.12.2013 / Vychádza pre vnútornú potrebu cirkevného zboru / Zodpovedný za spracovanie: Ján Blcháč ml. – redakčný výbor / Vydáva: Cirkevný zbor Evanjelickej cirkvi augsburského vyznania na Slovensku Liptovský Mikuláš / Kontakt: lipt.mikulas@ecav.sk, 044-5522146 / Vytlačil: Transcius, a.s. v náklade 600 ks